

Recensie de Volkskrant ★★★ Bloedzus

Het wat brave huiskamerdrama 'Bloedzus' wordt opgetild door de actrices Lotte Dunselman en Wendell Jaspers

In *Bloedzus* worden grote thema's teruggebracht tot familieniveau. Dat is interessant, maar deze voorstelling baat gehad bij meer ontregeling.

Wendell Jaspers (links) en Lotte Dunselman in 'Bloedzus' van Matzer Theaterproducties Beeld Karin Jonkers

Na zeventien jaar ontmoet een eeneiige tweeling elkaar weer in hun ouderlijk huis. Hun laatste gesprek, vlak na hun moeders dood, mondde uit in een explosieve ruzie. Deze tweelingzussen hebben beduidend meer onderlinge verschillen dan overeenkomsten. Of gaan ze hun raakvlakken bewust uit de weg?

Bloedzus ontvouwt zich als een klassiek huiskamerdrama, waarin grote thema's rondom ambitie, autonomie en afhankelijkheid, door toneelschrijver Maaïke Bergstra zorgvuldig zijn teruggebracht tot familieniveau. Langzaam ontfouwen zich (traumatische) gebeurtenissen uit het verleden en komen nieuwe geheimen aan het licht.

Best interessant, maar *Bloedzus* blijft daarbinnen wel erg aan de brave kant. Grote emotionele uitbarstingen worden consequent vroegtijdig afgewend. Op vrijwel alle vlakken had deze voorstelling baat gehad bij meer ontregeling.

Regisseur Madeleine Matzer laat de personages soms verglijden in hun jeugdige versies. Een mooie, herkenbare vondst: volwassenen schieten in gezinsopstelling vaak alsnog terug in hun vastgeroeste rolpatronen van vroeger. Bovendien geeft die keuze de wat statische praatvoorstelling ook wat welkome variatie.

Maar *Bloedzus* wordt met name opgetild door het knappe acteerwerk. Lotte Dunselman boogt op haar ingeleefde emotionele acteren: grillig zoekend poogt haar personage de verwijdering met haar zus te slechten. Wendell Jaspers zoekt het ondertussen in klein en precies spel: een subtiel trillende voet of een onwillekeurige zenuwtrek doet een wereld aan ingehouden pijn vermoeden.

In het interessantste deel wordt diffuus van wie welke jeugdherinnering is en wordt de suggestie gewekt dat de een zich de pijn van de ander toe-eigent. Elkaar afstotend en veroordelend, lijken de zussen elkaar vooral kwalijk te nemen dat ze van elkaar houden. Elkaar de liefde verwijten, dat is de interessante paradox waar *Bloedzus* in de kern op stoelt.